

TERCER PREMI:

ESTIMAT DESCONEGUT, de Alicia Vera Centeno

Avui estic de sort. He aconseguit el bolígraf i el paper groguenc. No és fàcil escriure sota la violenta mirada del senyor del bigoti, però ho he de fer :

“Estimat desconegut :

Abans de començar m’agradaria demanar-te disculpes per haver sigut el teu pitjor enemic durant tant de temps.

Vaig ser l’únic que va permetre que la por dominés la teva vida, el que es va estancar en fets passats per destrossar tot allò que havies de viure en el present.

El futur te’l vaig provocar jo.

Et culpo per no tenir la força per decidir. Vaig odiar una quantitat indefinida dels teus defectes però avui només odio un : vas tenir vida i no la vas viure.

Mai vas buscar allò que et fes arribar als límits, que et posés a prova, provocant que almenys poguessis conèixer una part de tu.

Vas voler comportar-te com un covard. Sempre has fet allò que era més fàcil i aquesta actitud et va portar a la mala vida. Una vida plena de drogues, alcohol, delictes i molta, molta infelicitat.

T’escric això perquè és l’única manera que tinc avui de poder acceptar la veritat. Quan intento parlar amb tu se’m barregen els pensaments i acabo amagant-me de la realitat que sé i mai t’he volgut reconèixer. Sento no haver pogut saber tant de tu abans, ja que t’hauria evitat molts patiments i sí, t’hauria donat vida, molta vida.

És contradictori anomenar-te desconegut i conèixer, avui, tant de tu. Però després de seixanta anys al teu costat, això és poc i moriré sense saber-ho tot.”

Vaig doblegar el full. Li vaig donar junt al bolígraf al senyor del bigoti, ara ja amb una mirada cansada, després de tantes hores sense treure’m l’ull de sobre.

“ El pot llençar. No sap el bé que em fa escriure’m per endreçar-me el plegat de pensaments que es passen pel meu cap totes les nits.”

Em va mirar i amb cara de no entendre res va tornar a tancar la meva cel·la.